

ת"פ 1639/10/14 - מדינת ישראל נגד ר ד (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 1639-10-14 מדינת ישראל נ' ד(עציר)
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופט דניאל בן טולילה
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	ע"י ב"כ עו"ד רומן זילברמן
הנאשם	ר ד (עציר) - בעצמו
	ע"י ב"כ עו"ד נוז

גזר דין

הנאשם הורשע ביום 14.1.15 לאחר שמיעת ראיות בעבירות של איומים ובתקיפת סתם של בת זוג (2 עבירות). לצד האמור, בית המשפט מצא לזכות את הנאשם מעבירה של איומים וכן עבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש.

על פי המתואר בכתב אישום בו הורשע הנאשם, הלה וא ש **(להלן: "המתלוננת")** היו במועד הרלבנטי בני זוג וגרו ביחד כאשר המתלוננת אף נשאה ברחמה את בנו של הנאשם. עוד מתואר כי המתלוננת הינה תושבת בלרוס, אשר הגיעה לארץ בדצמבר 2013 לאחר שהכירה את הנאשם באמצעות הרשת החברתית "סקייפ".

על פי המתואר, באפריל 2014, תקף הנאשם שלא כדין את המתלוננת, בכך שתפס בידיה והשליכה על ספה בחצר. על פי האמור בסעיף 8 לעובדות כתב האישום ביום 27.09.14 בשעת אחר הצהריים, רצתה המתלוננת לבקר את אחותו של הנאשם, הנאשם לא הסכים ותקף את המתלוננת בכך שדחף אותה מהדלת, וניער אותה, בהמשך, ולאחר שהמתלוננת הגיעה לבית אחות הנאשם הגברת ג', התקשר הנאשם למתלוננת ואיים עליה בכך שאמר לה "אם אני אבוא לשם אני אתלוש למישהו את הראש במאה אחוז" וזאת בכוונה להפחידה.

טיעוני הצדדים

במסגרת טיעוני לעונש, ציין ב"כ המאשימה כי לכאורה אין המדובר במעשים המצויים במדרג הגבוה של עבירות איומים או אלימות יחד עם זאת, החומרה הגלומה בהם נלמדת מנסיבות ביצוען כפי שבית המשפט נחשף אליהן במהלך ניהול

ההוכחות. לדבריו, המדובר במתלוננת שהגיע ארצה מתוך ציפייה לפתוח דף חדש בחייה יחד עם הנאשם. לדבריו חרף רצון זה, בפועל, המתלוננת היתה תלויה לחלוטין בנאשם אשר דאג אף לנתקה מסביבתה הקרובה לרבות מניעת קשרים חברתיים כם אחרים. במצב דברים זה יש במעשיו של הנאשם השפעה רבה יותר על המתלוננת. בגין אלה, סבור ב"כ המאשימה כי מתחם העונש מן הראוי שינוע בין עונש מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל-18 חודשים מאסר בפועל. בגדרי המתחם הפנה לעברו הפלילי המכביד בדגש על הרשעותיו האחרונות שעניין ביצוע עבירות דומות. לדבריו גישה מקלה מאת בית המשפט לא הביאה את הנאשם להבין הפסול במעשיו. מכאן, כעת יש למצות עימו את הדין. הנאשם ניהל הוכחות ועל כן אינו זכאי לאותה הנחה משמעותית לה זכאים כאלה שהודו וחסכו זמן שיפוטי יקר. בנסיבות אלו, עתר לגזור על הנאשם מאסר ברף הגבוה של המתחם ולהפעיל במצטבר את עונש המאסר על תנאי.

בא כוח הנאשם מנגד סבור כי גם אם הנאשם ניהל הוכחות לא עסקין בניהול סרק ולא בכדי הנאשם זוכה משתי עבירות. בניגוד לתיאור הקודר של בא כוח המאשימה הרי שהמתלוננת שבה מיוזמתה פעם נוספת לישראל לחיות עם הנאשם מתוך רצון לגדל יחד את תינוקם. המדובר במעשים שאינם ברף הגבוה. אין מדובר בתקיפה שהותירה חבלות או הצריכה כל טיפול. כך גם הפנה לכך שמדובר באירועים חד פעמיים. אשר למאסר על תנאי, זה סבור כי יש מקום להורות על הארכתו שכן מדובר במאסר על תנאי ארוך, בלתי פרופורציוני למעשים בגינם הורשע הנאשם. בענייננו, מתחם העונש מן הראוי שיחל בין בעונש צופה פני עתיד. הנאשם מצוי במעצר מזו תקופה ארוכה בת ארבעה חודשים לראשונה בחייו, נתון זה יש בו בוודאי יש כדי להביא הנאשם להפנים הלקח. הנאשם מצידו ציין את רצונו לחזור לחיות עם המתלוננת ועם תינוקם שנולד מלפני מספר ימים. לדבריו, עבר בדיקה של התמכרות ונמצא שזה אינו סובל מבעיה שכזו אם כי מוכן להמשיך להיות בקשר עם קצינת מבחן לאחר שישתחרר. זה מביע צער על מה שקרה. יחד עם זאת, סבור כי לא הצליח להביא את כל האמת שלו לבית המשפט.

דין והכרעה

בפתח הדברים אציין כי מצאתי לקבוע מתחם עונש נפרד לעבירת התקיפה שאירעה בחודש אפריל 2014 ומתחם עונש נפרד למכלול מעשיו כאמור בסעיפים 8 ו-9 לכתב האישום. מסקנה זו נובעת בראש ובראשונה בשים לב חלוף הזמן הניכר בין שני האירועים המגיע לכדי כחצי שנה, פרק זמן שבתוכו אף ידעו מערכות היחסים בינו לבין המתלוננת עליות ומורדות. הנסיבות האופפות כל אחת מן העבירות שונות האחת מן השנייה ומכאן, הגם שמדובר באותה מתלוננת ובאותו נאשם, ראוי לקבוע מתחם נפרד לכל עבירה.

על פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב "**בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**".

במקרה דנן פגע הנאשם בערכים החברתיים של כבוד האדם, שלמות התא המשפחתי, שמירה על הביטחון האישי ושלמות הגוף וכן בזכות האישה להיות מוגנת מפני אלימות מצד בן זוגה.

על החומרה המיוחדת בעבירות אלו ועל הצורך להוקיע את החולה הרעה הזו מחברתנו, אפנה לפסק דינו של כב'

השופט ס' ג'וראן בע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני (14.2.2011):

"עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שריו התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו היתה קניינו. אלמנטים אלו, המשולבים דרך כלל בעבירות האלימות במשפחה, מעצימים את הסכנה הנשקפת מן התוקף כמו גם את חשיבותם של שיקולי ההרתעה האישית והציבורית"

עוד בעניין זה אפנה לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'ה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.07):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישרו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש."

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בכגון דא רחבה ומגוונת ביותר, ונעה בין מאסר מותנה ועד 18 חודשי מאסר בפועל ואף יותר. ההבדל בענישה נע בין היתר בתדירות האלימות ואיומים, השאלה אם נעשה שימוש בנשק חם או קר, התוצאות שנגרמו למתלוננת, וקיומו של הליך טיפולי. בע"פ 9074/12 מדינת ישראל נ' פלוני, (13.6.13) - התקבל ערעורה של המדינה על קולת העונש ובגין עבירות של תקיפת בת זוג ואיומים, ונגזר על הנאשם מאסר בפועל למשך 30 חודשים וכן מאסר מותנה בן 12 חודשים רע"פ 182/13 נעם משה נ' מדינת ישראל (21.1.13) אושרר גזר דין שכלל 8 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות איומים ואלימות כלפי בת הזוג וזאת חרף העדר עבר פלילי; רע"פ 5986/09 אבו האדיר (מיום 23.7.09) - 8 חודשי מאסר על תנאי בגין תקיפת בת זוג ואיומים;

ת"פ 25373-08-12 מדינת ישראל נ' מ.מ. (6.8.13) - שם קבע כב' השופט בן דור כי מתחם העונש למקרה בודד של תקיפת בת זוג נע בין 7-9 חודשי מאסרי ואילו מתחם העונש בריבוי עבירות של תקיפת בת זוג נע בין 16-24; ת.פ. 37911-12-12 מדינת ישראל נ' אלהוזיל (17.4.13) - בתיק זה נדון הנאשם ל-4 חודשי מאסר בפועל. כב' השופט ברסלר-גונן קבע מתחם בגין עבירות אלו שנע בין מאסר מותנה ועד 7 חודשי מאסר.

בבחינת מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים נמצא כי זו אינה ברף הגבוה ואף לא ברף הבינוני. ככל שהדבר נוגע למעשה התקיפה, הרי מדובר בשתי תקיפות סתם שלא גרמו לכל חבלה. בשני המקרים אין המדובר באלימות לשם אלימות, אלא תקיפה סתם שנעשתה אגב ביצוע פעולה אחרת. כך הם פני הדברים ביחס לזריקתה של המתלוננת על הספה שעה שניסתה לקום בעת שהתווכחה עם הנאשם לגבי סירובה לנסוע לצפון, וכך הם פני הדברים, כאמור בסעיף 8 לכתב האישום, שעה שתפיסת היד ומשיכתה של המתלוננת נעשו אגב הוצאתה. לא למיותר לציין שהאלימות לא נעשתה תוך שימוש בנשק חם או קר, וכי בשני המקרים התקיפה נעשתה אגב וויכוח קולני, כפי הנראה סוער, בין המתלוננת לבין הנאשם. אין בכך כדי להצדיק בכל דרך שהיא נקיטה באלימות, אולם, יש בכך כדי ללמד שאין מדובר במעשים מתוכננים או מעשים שבוצעו בקור רוח מתוך כוונה ברורה לפגוע במתלוננת.

מנגד, לא ניתן להתעלם מהעובדה שבעת התקיפה ביום 27.09.14 המתלוננת כבר היתה בשלבי היריון מתקדמים, על

כל המשתמע והסיכונים הכרוכים בהפעלת אלימות כלפיה. כך גם בצדק נטען שתלותה של המתלוננת בנאשם לכך אורך שהייתה בישראל הינה מוחלטת. הדבר נובע מנתונים אובייקטיביים הנוגעים להיותה ללא שפה וללא כל משפחה תומכת, כאשר הנאשם מצידו חיזק מגמה זו. במצב דברים נוכחי, הרי שההשפעה של הפניית איומים ואלימות על המתלוננת גדולה יותר ולא בכדי, הביא אותה לנהוג כפי שנהגה. במעשיו של הנאשם ישנו רכיב של השפלה ופגיעה בכבודה.

אשר לאיומים, גם אלה אינם מצויים במדרג הגבוה של עבירות בכגון דא. המדובר באיומים שנאמרו בעדנא דריתחא שעה שהנאשם נוכח לגלות שהמתלוננת אינה חוזרת אל ביתם וסבור שנמצאת אצל אחותה. אין המדובר באיומים שהופנו ישירות למתלוננת שכן הנאשם מאיים שיוריד ל"מישהו" את הראש ולא התייחס למתלוננת דווקא. המדובר באמירה אחת שלא נלווה לה כל מימוש בפועל ואף לא ראשית מימוש.

מכל המקובץ לעיל, הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין התקיפה מחודש אפריל נע בין מאסר מותנה ועד 4 חודשים מאסר בפועל ואילו בגין המעשים המתוארים בסעיפים 8 ו-9 לכתב האישום, מתחם העונש ההולם הנע בין מאסר מותנה ועד 7 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחמים מצאתי שמן הראוי שזה יהיה ברף הגבוה שלהם.

הדבר נובע בראש ובראשונה מעברו הפלילי המכביד של הנאשם במגוון עבירות וביתר שאת, עברו הפלילי שעניינו עבירות אלימות כלפי בת זוג. לנאשם 6 הרשעות קודמות. עוד בבית משפט לנוער קיים לחובתו רישום ללא הרשעה בעבירות של סחיטה בכוח, חבלה על ידי שניים או יותר, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, היזק לרכוש במזיד והחזקת סמים לצריכה עצמית. משנת 2006 לראשונה כבגיר הורשע בעבירה של תגרה. בשנת 2011 במסגרת ת"פ 18198-04-10 הורשע הנאשם בעבירות של תקיפה על ידי שניים או יותר, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, החזקת סכין למטרה לא כשרה ותגרה במקום ציבורי.

במסגרת ת"פ 2489/09 הורשע הנאשם ביום 22.12.11 בעבירות של תקיפה סתם, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, הפרת הוראה חוקית וניסיון תקיפה סתם. בתיק זה יוחס לנאשם כי פגש בחברתו לשעבר, תקף אותה, דחף אותה, חבט בה בסנטרה, וכך גם תקף את חברתה שניסתה להפריד, כל זאת בהיותו בגילופין.

ביום 25.05.14 הורשע הנאשם במסגרת הסדר בת"פ 11878-09-13 בעבירות של איומים ותקיפה סתם. עיון בגזר הדין מאת כבוד השופט לביא מלמד כי בתיק זה דובר על כך שהנאשם ביום 30.08.13 בשעה 23:00 תקף את חברתו לשעבר בכך שסטר בפניה פעמיים בשל חשדו כי משוחחת בטלפון עם אחר. זו פנתה וביקשה את עזרתו אולם זה איים עליה ותקף אותה פעם נוספת על ידי כך שחנק אותה באמצעות ידיו עד כי נגרמו לה קשיי נשימה, לאחר מכן איים עליה באומרו שלא תהיה עם אף אחד וכי יהרוג אותה ואת עצמו וכל זאת בהיותו בגילופין.

בית המשפט, כבוד השופט לביא, לא בקלות כיבדה את ההסדר אשר כלל עונש מאסר של שישה חודשים (בכללם שני מאסרים מותנים שהופעלו בחופף) שיכול וירוצו בדרך של עבודות שרות. כב' השופט לביא מציינת כי מן הראוי היה

לגזור על הנאשם לתקופת מאסר ארוכה אולם חזקה על התביעה ששקלה את מלוא השיקולים ביניהם קשיים ראייתיים ועמדת המתלוננת. הנאשם מבצע את המיוחס לו פרק זמן קצר אחר אותו גזר דין ובעודו מבצע עבודות שרות במסגרת תיק זה. עוד יצוין כי במעמד גזר הדין נכחה המתלוננת בתיק הנוכחי והנאשם הצהיר כי ברצונו להתחתן איתה לאחר שתעבור הליך של גיר. שתעבור הליך של גיר.

נמצא כי זו הפעם השלישית שהנאשם חוטא בעבירות אלימות כלפי בת זוג בתקופה קצרה יחסית. כך גם ניתן להבחין כחוט השני כי ברקע המעשים נמצאת קנאותו של הנאשם לבנות זוגו וכך גם ביצוע מעשים תחת השפעת אלכוהול. יוער כי, הנאשם, אז כהיום, מכחיש כל בעיה הקשורה להרגלי השתייה שלו וגם במעמד גזר הדין טען כי נערכה לו בדיקה ולא נמצאה בעייתיות בתחום זה. אלה כאלה, מלמדים על חשש להישנות התנהגות פורצת גבולות בעתיד ומכאן יש ליתן משקל לשיקולי הרתעה ומניעה.

הנאשם ניהל הוכחות בתיק וברי כי אין בכך כדי לפעול לחובתו, אולם מנגד זה אינו זכאי לאותה הנחה משמעותית לה זכאים נאשמים שהודו וחסכו בזמן שיפוטי יקר. לנאשם נולד תינוק מן המתלוננת לפני ימים בודדים ומכאן ההשפעה של מאסרו ומעצרו על המתלוננת ובני משפחתו גבוה באופן יחסי. מנגד, תופעה זו בה הקורבנות נפגעים מעצם הגשת התלונה אינה ייחודית לתיק שבפני ורבים הם המקרים שבשל אותה תלות, אלו מבקשים את רחמי בית המשפט כלפי מי שפגע בהם.

לדאבון הלב, הדברים אותם כתבה כב' השופטת לביא אך לפני כשמונה חודשים, התממשו פרק זמן קצר הרבה יותר משניתן היה לצפות. כב' השופטת לביא בסוף נימוקיה לקבלת ההסדר מצינת כי: **"בכל מקרה, אף שהסדר הטיעון יכובד, בית המשפט מזהיר הנאשם כי להבא בית המשפט יגלה כלפיו אפס סובלנות ולצערי סביר להניח, שאכן יהיה "להבא" לאור ההתהללות שלו עד כה להתנגדותו להשתלב בהליך טיפולי של ממש".** (הדגשות לא במקור).

שעה שגישה מקלה, שלא לומר מקלה מדי, שננקטה בעניינו של הנאשם בעבר לא הביאה אותו לחדול מהסתבכויות הפליליות הרי שזו העת למצות עימו את הדין וזאת בגדרי המתחם ובשים לב למעשים בהם הורשע על כל האמור לגביהם בקביעת מתחם העונש ההולם.

אשר למאסר המותנה, יצוין כי אין מדובר במאסר כה ארוך ובלתי פרופורציונלי בשים לב לעבירות בהן הורשע במסגרת ת"פ 11878-09-13 וכך הם פני הדברים ביחס לעבירות בהם הורשע בתיק שבפני. הכלל הוא כי מאסר מותנה יש להפעיל במצטבר לכל עונש אחר ולא מצאתי בנסיבותיו של הנאשם שבפני מדוע יש להימנע מלעשות כן, לא כל שכן מדוע יש מקום להאריכו. אורכו של המאסר המותנה כפי שעולה נקבע בין היתר נוכח גודל ההזדמנות שניתנה לו, הזדמנות אותה לא השכיל לנצל.

בהתאם להוראת סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, בית המשפט רשאי לאחר קביעת מתחם עונש נפרד לכל עבירה לקבוע את עונשו של הנאשם בגדרי המתחמים או לקבוע עונש אחד כולל. בענייננו, מצאתי לקבוע עונש אחד כולל למכלול מעשיו. בכך יינתן ביטוי לעובדה שמדובר במערכת יחסים אחת ובמתלוננת אחת מבלי לחתור תחת הצורך לקבוע מתחם

עונש נפרד לכל עבירה או קביעת מתחם עונש שאינו הולם בנסיבותיו של תיק זה.

מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 6 חודשים מאסר בפועל.
- ב. מורה על הפעלת מותנה בן 10 חודשים מת"פ 11878-09-13 במצטבר לעונש המאסר עליו הוריתי בסעיף א' לעיל, **סה"כ יהיה על הנאשם לרצות 16 חודשים מאסר בפועל**. מאסר זה ירוצה במצטבר לכל עונש מאסר אחר אותו הוא מרצה כעת. מעונש מאסר זה יש לנכות את ימי המעצר מיום 16.09.2014 ועד ליום 30.09.2014 (המועד בו הופקעו לו עבודות השירות).
- ג. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון או עבירות איומים.
- ד. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

**ניתנה והודעה היום כ"ז טבת תשע"ה,
18/01/2015 במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה, שופט**